

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

JO NESBO

Ο ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΩΓΩ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΕΤΑΡΤΗ, 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1980
Ο χιονάνθρωπος

Τη μέρα εκείνη έπεσε το πρώτο χιόνι. Στις έντεκα το πρωί μεγάλες νιφάδες άρχισαν να κατεβαίνουν από έναν άχρωμο ουρανό και να κατακλύζουν τα χωράφια, τους κήπους και τις πελούζες του Ρομερίκε σαν εισβολείς από το διάστημα. Στις δύο το μεσημέρι τα εκχιονιστικά είχαν βγει στους δρόμους του Λίλεστρεμ και στις δύο και μισή, όταν η Σάρα Κβίνεσλαντ ξεμύτισε αργά και προσεκτικά με το Toyota Corolla της ανάμεσα από τις μονοκατοικίες της λεωφόρου Κολό, το χιόνι του Νοέμβρη είχε σκεπάσει σαν πουπουλένιο πάπλωμα το κυματιστό τοπίο της υπαίθρου.

Τα σπίτια τής φαίνονταν πολύ διαφορετικά με το φως της μέρας. Τόσο διαφορετικά, που παραλίγο να προσπεράσει τη στροφή προς το δρομάκι του σπιτιού. Το αυτοκίνητο πατινάρισε όταν πάτησε απότομα φρένο και από το πίσω κάθισμα ακούστηκε ένα βογκητό. Στον εσωτερικό καθρέφτη είδε το θυμωμένο πρόσωπο του γιου της.

«Δεν θα αργήσουμε, αγάπη μου» του είπε.

Ένα μεγάλο μπάλωμα μαύρης ασφάλτου μπροστά από το γκαράζ, μέσα σ' εκείνο το κατάλευκο τοπίο, δήλωνε ότι το φορτηγό της μετακόμισης είχε έρθει ήδη και είχε φύγει. Ένας κόμπος ανέβηκε στον λαιμό της. Έλπιζε μόνο να μην ήταν πολύ αργά.

«Ποιος μένει εδώ;» ρώτησε ο γιος της από το πίσω κάθισμα.

«Ένας γνωστός μου» είπε η Σάρα στρώνοντας μηχανικά τα μαλ-

λιά της στον καθρέφτη. «Δέκα λεπτά, αγάπη μου. Αφήνω το κλειδί στη μηχανή για να ακούς ραδιόφωνο».

Βγήκε χωρίς να περιμένει απάντηση και, με τα παπούτσια της να γλιστράνε διαβολεμένα, έφτασε παραπατώντας ως την πόρτα που είχε περάσει τόσες και τόσες φορές, αλλά ποτέ έτσι, μέρα μεσημέρι, εκτεθειμένη στα αδιάκριτα βλέμματα των γειτόνων. Όχι πως οι νυχτερινές επισκέψεις της ήταν πιο αθώες, αλλά για κάποιον λόγο τέτοιου είδους πράγματα φαινόταν πιο σωστό να τα κάνει κανείς αφότου είχε πέσει το σκοτάδι.

Άκουσε το κουδούνι να βουίζει στο εσωτερικό του σπιτιού, σαν σφήκα κλεισμένη σε γυάλινο βάζο. Νιώθοντας την απελπισία της να φουντώνει έριξε μια ματιά στα παράθυρα των γειτονικών σπιτιών. Δεν της φανέρωσαν τίποτε, απλώς καθρέφτιζαν στα τζάμια τους γυμνές, μαύρες μηλιές, γκρίζο ουρανό και κάτασπρη γη. Ύστερα, επιτέλους, άκουσε βήματα πίσω από την πόρτα και άφησε έναν στεναγμό ανακούφισης. Την επόμενη στιγμή βρισκόταν μέσα στο σπίτι και στην αγκαλιά του.

«Μη φύγεις, αγάπη μου» είπε και ένας λυγμός έπνιξε τη φωνή της.

«Πρέπει» ήταν η απάντησή του, σαν μονότονο ρεφρέν που είχε κουραστεί να το επαναλαμβάνει από καιρό.

Τα χέρια του όμως αναζητούσαν γνώριμα μονοπάτια που δεν είχαν κουραστεί ποτέ να τα ακολουθούν.

«Όχι, δεν πρέπει» του ψιθύρισε στ' αυτί. «Εσύ το θέλεις. Επειδή δεν τολμάς πια».

«Δεν έχει σχέση μ' εσένα και μ' εμένα».

Διέκρινε τον εκνευρισμό που χρωμάτισε τη φωνή του την ίδια στιγμή που το χέρι του, το γλυκό, δυνατό χέρι του, γλίστρησε στη

ραχοκοκαλιά της και χώθηκε μέσα στη ζώνη της φούστας της και κάτω από το καλσόν. Ήταν σαν δύο εξασκημένοι χορευτές που ο καθένας ήξερε την κάθε κίνηση, το κάθε βήμα, την κάθε ανάσα και τον ρυθμό του παρτενέρ του. Πρώτα η λευκή ερωτική χορογραφία. Η καλή. Μετά η μαύρη. Ο πόνος.

Με το άλλο χέρι του χάιδευε το παλτό της αναζητώντας τη ρώγα του στήθους της κάτω από το χοντρό ύφασμα. Μια ζωή είχε κόλλημα με τις ρώγες της· όλο σ' αυτές επέστρεφε. Ίσως επειδή εκείνος δεν είχε.

«Πάρκαρες μπροστά από το γκαράζ;» τη ρώτησε με μια δυνατή στριφτήτσιτσιπιπι.

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Ο πόνος, σαν βέλος ηδονής, διαπέρασε το μυαλό της, ενώ το φύλο της άνοιξε έτοιμο να υποδεχτεί το χέρι του που κατέβαινε προς τα εκεί.

«Ο γιος μου περιμένει στο αυτοκίνητο».

Το χέρι σταμάτησε απότομα.

«Δεν ξέρει τίποτε» του είπε με ένα βραχνό βογκητό, έχοντας νιώσει τον δισταγμό του.

«Και ο άντρας σου; Πού είναι τώρα;»

«Εσύ πού νομίζεις; Στη δουλειά του, φυσικά».

Αυτή τη φορά ακούστηκε εκείνη εκνευρισμένη. Επειδή είχε αναφέρει τον άντρα της και της ήταν δύσκολο να πει οτιδήποτε για τον άντρα της χωρίς να εκνευριστεί, αλλά και επειδή τον ήθελε σαν τρελή, εδώ και τώρα. Η Σάρα Κβίνεσλαντ κατέβασε το φερμουάρ του παρτενέρ της.

«Μη...» είπε εκείνος και γράπωσε το χέρι της από τον καρπό.

Η Σάρα τον χαστούκισε δυνατά με το άλλο χέρι. Την κοίταξε έκπληκτος ενώ ένα βαθύ κοκκίνισμα απλωνόταν στο μάγουλό του.

Του χαμογέλασε, χούφτωσε τα πυκνά μαύρα μαλλιά του και τράβηξε το πρόσωπό του προς το δικό της.

«Φύγε, λοιπόν» του σφύριξε. «Αλλά πρώτα θα με πηδήξεις. Κατάλαβες;»

Ένιωσε την ανάσα του πάνω στο πρόσωπό της σαν βαρύ αγκομαχητό. Τον χαστούκισε πάλι με το ελεύθερο χέρι της και ένωσε τη στύση του να φουσκώνει μέσα στη χούφτα της.

Την κάρφωνε, όλο και πιο άγρια κάθε φορά, αλλά εκείνη ήταν मुδιασμένη. Είχε τελειώσει, η μαγεία είχε χαθεί, η ένταση είχε εκτονωθεί και ό,τι απέμενε ήταν μόνο απελπισία. Τον έχανε. Ήταν εκεί, στο κρεβάτι του, κι όμως τον είχε κιόλας χάσει. Ύστερα από τόσα χρόνια λαχτάρας, ύστερα από τόσα δάκρυα που είχε χύσει, ύστερα από τόσα και τόσα που την είχε βάλει να κάνει. Χωρίς να της δώσει τίποτε σε αντάλλαγμα. Εκτός από εκείνο το ένα.

Όρθιος στα πόδια του κρεβατιού την έπαιρνε με τα μάτια κλειστά. Η Σάρα κοίταξε το στήθος του. Της είχε φανεί πολύ παράξενο στην αρχή, αλλά σύντομα είχε αρχίσει να της αρέσει η εικόνα του αδιάσπαστου λευκού δέρματος πάνω στους θωρακικούς του. Της θύμιζε τα αρχαία αγάλματα, όπου οι γλύπτες παρέλειπαν τις θηλές για χάρη της ευπρέπειας.

Τα βογκητά του ολοένα και δυνάμωναν. Ήξερε ότι σε λίγο θα άφηνε ένα άγριο μουγκρητό. Το λάτρευε εκείνο το μουγκρητό. Κι εκείνη την έκπληκτη, εκστατική, σχεδόν πονεμένη έκφρασή του κάθε φορά, σάμπως ο οργανισμός να είχε ξεπεράσει πάλι τις πιο τρελές προσδοκίες του. Τώρα περίμενε να το ακούσει για τελευταία φορά, μια αποχαιρετιστήρια κραυγή σ' εκείνη την παγερή μικρή κρεβατοκάμαρα, γυμνή πια από κάδρα, χαλιά, κουρτίνες. Έπειτα θα

ξαναφορούσε τα ρούχα του και θα έφευγε για ένα άλλο μέρος της χώρας, όπου έλεγε ότι του είχαν προτείνει μια δουλειά και δεν μπορούσε να πει όχι. Μπορούσε όμως να λέει όχι σ' αυτό. Σ' αυτό! Και πάλι να μουγκρίζει από ηδονή.

Έκλεισε τα μάτια της. Παρ' όλα αυτά, η κραυγή του οργασμού του δεν ήρθε. Τον ένιωσε να σταματάει.

Η Σάρα άνοιξε τα μάτια της.

«Τι είναι;» τον ρώτησε.

Τα χαρακτηριστικά του ήταν παραμορφωμένα, αλλά όχι από ηδονή.

«Ένα πρόσωπο» της ψιθύρισε.

Η Σάρα τρόμαξε.

«Πού;»

«Στο παράθυρο».

Το παράθυρο ήταν στο κεφαλάρι του κρεβατιού, πάνω από το κεφάλι της. Ανασηκώθηκε στρίβοντας το σώμα της και τον ένιωσε να γλιστράει από μέσα της, πεσμένος ήδη. Το παράθυρο ήταν ψηλά, δεν έφτανε να κοιτάξει έξω έτσι όπως ήταν μισοξαπλωμένη. Ήταν επίσης πολύ ψηλά για να μπορεί κάποιος που στεκόταν απέξω να κοιτάξει μέσα. Επειδή το φως της μέρας είχε αρχίσει ήδη να λιγοστεύει, το μόνο που έβλεπε ήταν η διπλή αντανάκλαση του γλόμπου από το ταβάνι πάνω στο τζάμι.

«Τον εαυτό σου θα είδες» είπε σχεδόν ικετευτικά.

«Έτσι νόμισα κι εγώ στην αρχή» της απάντησε με το βλέμμα του καρφωμένο πάντα στο παράθυρο.

Η Σάρα σηκώθηκε στα γόνατα κι ύστερα στάθηκε στο παράθυρο και κοίταξε στον κήπο. Ναι, υπήρχε πράγματι ένα πρόσωπο εκεί.

Γέλασε δυνατά, με ανακούφιση. Το πρόσωπο ήταν κατάσπρο,

με μάτια και στόμα φτιαγμένα από μαύρα χαλίκια, μάλλον από το δρομάκι του κήπου. Και χέρια φτιαγμένα από γυμνά κλαδιά μηλιάς.

«Ουφ!» ανάσανε ελεύθερα. «Είναι μόνο ένας χιονάνθρωπος».

Ύστερα το γέλιο της έγινε κλάμα. Έκλαψε απαρηγόρητα μέχρι που ένιωσε τα χέρια του να την αγκαλιάζουν.

«Πρέπει να φύγω» είπε ανάμεσα στα αναφιλητά.

«Μείνε λίγο ακόμα».

Η Σάρα έμεινε λίγο ακόμα.

Πλησιάζοντας στο γκαράζ είδε ότι είχαν περάσει σχεδόν σαράντα λεπτά.

Της είχε υποσχεθεί ότι θα της τηλεφωνούσε πού και πού. Πάντα ήταν καλός στα ψέματα και η Σάρα πρώτη φορά χαιρόταν γι' αυτό. Πριν ακόμη φτάσει στο αυτοκίνητο είδε το χλωμό πρόσωπο του γιου της να την κοιτάζει ακίνητο από το πίσω κάθισμα. Τράβηξε να ανοίξει την πόρτα του οδηγού και απόρησε όταν τη βρήκε κλειδωμένη. Έσκυψε και προσπάθησε να διακρίνει τον γιο της πίσω από το τζάμι, που ήταν θολό από υδρατμούς. Της άνοιξε μόνο αφού του χτύπησε δυνατά το παράθυρο.

Η Σάρα κάθισε στο τιμόνι. Το ραδιόφωνο ήταν βουβό και μέσα στο αυτοκίνητο έκανε παγωνιά. Το κλειδί ήταν πάνω στο κάθισμα του συνοδηγού. Στράφηκε προς το πίσω κάθισμα. Ο γιος της ήταν κατάχλωμος και το κάτω χείλος του έτρεμε.

«Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε.

«Ναι» είπε το παιδί. «Τον είδα».

Η φωνή του είχε μια ψιλή, στριγκή νότα τρόμου, που η Σάρα δεν θυμόταν να την είχε ξανακούσει από τότε που ήταν μικρό αγόρι και, στριμωγμένο ανάμεσά τους στον καναπέ, μπροστά στην τηλεόραση, σκέπαζε τα μάτια του να μη βλέπει. Τώρα η φωνή του άλλαζε,

είχε κόψει πια την αγκαλίτσα για καληνύχτα, είχε αρχίσει να ενδιαφέρεται για μηχανές αυτοκινήτων και για κορίτσια. Μια μέρα θα έμπαινε σε ένα αυτοκίνητο με ένα από αυτά τα κορίτσια και θα την εγκατέλειπε και αυτός.

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε στρίβοντας το κλειδί στη μίζα.

«Τον χιονάνθρωπο...»

Η μηχανή δεν πήρε μπροστά. Την έπιασε πανικός. Χωρίς λόγο. Τι ακριβώς φοβόταν δεν ήξερε. Κοίταξε τρομαγμένη πέρα από το παρμπρίζ στρίβοντας ξανά το κλειδί. Μήπως είχε πέσει η μπαταρία;

«Και πώς ήταν αυτός ο χιονάνθρωπος;» ρώτησε πατώντας τέρμα το γκάζι και στρίβοντας ξανά το κλειδί με τέτοια απελπισμένη βιασύνη, που κόντεψε να το σπάσει. Ο γιος της απάντησε κάτι, αλλά τα λόγια του πνίγηκαν από το μουγκρητό της μηχανής, που πήρε επιτέλους μπροστά.

Η Σάρα έβαλε ταχύτητα και έλυσε το χειρόφρενο νευρικά, σαν να ήθελε να το σκάσει από εκεί αμέσως. Οι τροχοί σπίναραν πάνω στο μαλακό, γλιστερό χιόνι. Πάτησε κι άλλο το γκάζι και το πίσω μέρος του αυτοκινήτου άρχισε να ντεραπάρει. Στο μεταξύ, ευτυχώς, τα μπροστινά λάστιχα είχαν πιάσει ασφαλτο και το αυτοκίνητο τινάχτηκε μπροστά και βγήκε σχεδόν πατινάροντας στον δρόμο.

«Μας περιμένει ο μπαμπάς» είπε η Σάρα. «Πρέπει να κάνουμε γρήγορα».

Άνοιξε το ραδιόφωνο και ανέβασε τον ήχο για να γεμίσει την παγερή ατμόσφαιρα με κάτι άλλο εκτός από τη φωνή της. Ένας εκφωνητής ειδήσεων ανήγγειλε για εκατοστή ίσως φορά από το πρωί ότι το προηγούμενο βράδυ ο Ρόναλντ Ρέικαν είχε νικήσει τον Τζίμι Κάρτερ στις αμερικανικές εκλογές.

Το αγόρι είπε ξανά κάτι και η Σάρα έριξε μια ματιά στον εσωτερικό καθρέφτη.

«Τι είπες;» ρώτησε με δυνατή φωνή.

Ο γιος της το επανέλαβε, αλλά και πάλι δεν μπόρεσε να ακούσει. Χαμήλωσε το ραδιόφωνο ενώ έστριβε προς τον κεντρικό δρόμο και το ποτάμι, που διέσχιζαν το χιονισμένο τοπίο σαν δύο παράλληλες πένθιμες κορδέλες. Τινάχτηκε τρομαγμένη όταν κατάλαβε ότι το παιδί είχε σκύψει ανάμεσα στις δύο μπροστινές θέσεις. Η φωνή του έφτασε στ' αυτιά της σαν ξερό θρόισμα. Σαν να ήταν πολύ σημαντικό να μην τους ακούσει κανένας άλλος.

«Θα πεθάνουμε».

2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004. ΗΜΕΡΑ 1η
Μάτια-χαλίκια

Ο Χάρι Χόλε τινάχτηκε τρομαγμένος και άνοιξε διάπλατα τα μάτια του. Έκανε παγωνιά και μέσα από το σκοτάδι έβγαине η φωνή που τον είχε ξυπνήσει. Ανακοίνωνε ότι εκείνη τη μέρα ο αμερικανικός λαός θα αποφάσιζε αν πρόεδρος της χώρας για τα επόμενα τέσσερα χρόνια θα ήταν και πάλι ο Τζορτζ Γουόκερ Μπους. Νοέμβριος. Σίγουρα τραβάμε γραμμή για σκοτεινούς καιρούς, σκέφτηκε και έκανε πέρα το πάπλωμα.

Κατέβασε τα πόδια του από το κρεβάτι. Το πλαστικό δάπεδο ήταν τόσο κρύο, που του έκαψε τις πατούσες. Άφησε πίσω του το μονότονο μурμουρητό των ειδήσεων από το ραδιόφωνο-ξυπνητήρι και μπήκε στο μπάνιο. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Νοέμβριος και εκεί: χλωμός και γκρίζος, κουρασμένος και σκυθρωπός. Όπως συνήθως, τα μάτια του ήταν κατακόκκινα, οι πόροι στη ράχη της μύτης του σαν μικροί κρατήρες. Οι σακούλες κάτω από τα μάτια με τις γαλάζιες ίριδες, θαμπές από το αλκοόλ, θα έφευγαν όταν θα είχε πλυθεί, σκουπιστεί και πάρει πρωινό. Έτσι τουλάχιστον ήθελε να πιστεύει. Στην πραγματικότητα δεν είχε ιδέα πώς ήταν η όψη του στη διάρκεια της μέρας τώρα που είχε πατήσει τα σαράντα· αν απαλύνονταν οι ρυτίδες και γαλήνευε η βασανισμένη έκφραση με την οποία ξυπνούσε ύστερα από τις νύχτες που τον κυνηγούσαν οι εφιάλτες. Δηλαδή, τις περισσότερες νύχτες. Γιατί ο Χάρι, από τη στιγμή

που έφευγε από το μικρό σπαρτιάτικο διαμέρισμά του στην οδό Σοφίε για να γίνει ο επιθεωρητής Χόλε του Τμήματος Ανθρωποκτονιών στο Αρχηγείο της Αστυνομίας του Όσλο, απέφευγε εντελώς τους καθρέφτες. Παρατηρούσε τα πρόσωπα άλλων ψάχνοντας την αχίλλειο πτέρνα τους, τον πόνο, τους εφιάλτες, τα κίνητρά τους και τις αιτίες για τις οποίες εξαπατούσαν τον εαυτό τους, άκουγε τα κουραστικά ψέματά τους και προσπαθούσε να βρει ένα νόημα σ' αυτό που έκανε: να συλλαμβάνει και να στέλνει στη φυλακή ανθρώπους που ήταν ήδη φυλακισμένοι μέσα στον ίδιο τους τον εαυτό. Στα στενά κελιά του μίσους και της αυτοπεριφρόνησης που γνώριζε πολύ καλά και ο ίδιος. Πέρασε το χέρι από τα ξανθά, κοντοκουρεμένα μαλλιά του, που απείχαν ακριβώς εκατόν ενενήντα δύο εκατοστά από τις παγωμένες, γυμνές πατούσες του. Οι κλείδες πρόβαλλαν έντονα κάτω από το δέρμα του. Μετά την τελευταία υπόθεση γυμναζόταν εντατικά. Μανιωδώς, υποστήριζαν μερικοί. Εκτός από το εργομετρικό ποδήλατο, είχε αρχίσει άρση βαρών στο γυμναστήριο, βαθιά στα σπλάχνα του Αρχηγείου της Αστυνομίας. Απολάμβανε τον καυτό πόνο και την καταστολή κάθε σκέψης. Το αποτέλεσμα ήταν να έχει αδυνατίσει. Το λίπος είχε εξαφανιστεί, το σώμα του ήταν μόνο δέρμα, μύες και κόκαλα. Αυτός, που κάποτε είχε φαρδείς ώμους και κορμί αθλητή, όπως του έλεγε παλιά η Ράκελ, είχε αρχίσει να θυμίζει τη φωτογραφία μιας γδαρμένης πολιικής αρκούδας που είχε δει σ' ένα περιοδικό: ένα μυώδες, αλλά απωθητικά ισχνό άγριο θηρίο. Πολύ απλά, έσβηνε σιγά σιγά. Όχι πως είχε καμία σημασία. Ο Χάρι αναστέναξε. Νοέμβριος. Όλο και θα σκοτείνιαζε αποδώ κι εμπρός.

Πήγε στην κουζίνα, ήπие ένα ποτήρι νερό για να απαλύνει κάπως τον πονοκέφαλο και κοίταξε κατάπληκτος έξω από το παράθυρο.

Η στέγη της πολυκατοικίας στην απέναντι πλευρά της οδού Σοφίε ήταν κάτασπρη και η έντονη αντανάκλαση του φωτός έκανε τα μάτια του να τσούξουν. Τη νύχτα είχε πέσει το πρώτο χιόνι. Σκέφτηκε το γράμμα. Λάβαινε πού και πού τέτοια γράμματα, αλλά το τελευταίο ήταν πολύ ιδιαίτερο. Ανέφερε τον Τουγούμπα.

Στο ραδιόφωνο είχε αρχίσει μια εκπομπή για τη φύση και μια ενθουσιώδης φωνή μιλούσε με άκρατο λυρισμό για φώκιες.

«Κάθε καλοκαίρι οι φώκιες Μπερχάουζ συγκεντρώνονται στον Βερίγγειο πορθμό για να ζευγαρώσουν. Επειδή τα αρσενικά υπερτερούν σε αριθμό, ο ανταγωνισμός είναι τόσο άγριος, που όσα καταφέρνουν να εξασφαλίσουν μια θηλυκιά μένουν δίπλα της σε όλη τη διάρκεια της αναπαραγωγικής περιόδου. Το αρσενικό φροντίζει τη σύντροφό του και μετά τη γέννηση των παιδιών τους, μέχρι να μπορούν να επιβιώσουν ανεξάρτητα. Μόνο που δεν το κάνει από αγάπη για τη σύντροφό του, αλλά από αγάπη για τα γονίδιά του, για το κληρονομικό υλικό του. Με βάση τη θεωρία του Δαρβίνου θα λέγαμε ότι η φώκια Μπερχάουζ είναι μονογαμική από φυσική και όχι από ηθική επιλογή».

Πολύ αμφιβάλλω, σκέφτηκε ο Χάρι.

Η φωνή στο ραδιόφωνο ανέβηκε τουλάχιστον μία οκτάβα από την έξαψη.

«Πριν όμως οι φώκιες Μπερχάουζ εγκαταλείψουν τον Βερίγγειο πορθμό για να αναζητήσουν τροφή στην ανοιχτή θάλασσα, το αρσενικό προσπαθεί να σκοτώσει το θηλυκό. Γιατί; Επειδή η θηλυκή φώκια Μπερχάουζ δεν ζευγαρώνει ποτέ για δεύτερη φορά με τον ίδιο σύντροφο! Γι' αυτήν το ζητούμενο είναι να διασκορπίσει το βιολογικό ρίσκο του κληρονομικού υλικού, κάτι ανάλογο με αυτό που γίνεται στο χρηματιστήριο. Επομένως, η θηλυκή φώκια είναι

σεξουαλικά ασύδοτη από βιολογική επιταγή. Το αρσενικό το γνωρίζει και, σκοτώνοντάς τη, θέλει να εμποδίσει τους απογόνους των άλλων να ανταγωνιστούν τους δικούς του για την ίδια τροφή».

«Εδώ μπαίνουμε σε δαρβίνεια ύδατα, οπότε γιατί δεν σκέφτονται και οι άνθρωποι όπως οι φώκιες;» είπε μια άλλη φωνή.

«Μα το ίδιο κάνουμε και εμείς! Η κοινωνία μας δεν είναι τόσο μονογαμική όσο φαίνεται, ούτε υπήρξε ποτέ. Μελέτη που έγινε πρόσφατα στη Σουηδία έδειξε ότι το δεκαπέντε έως και είκοσι τοις εκατό των παιδιών έχουν διαφορετικό βιολογικό πατέρα από εκείνον που πιστεύουν τα ίδια – στην πραγματικότητα και οι θεωρούμενοι πατεράδες. Είκοσι τοις εκατό! Ένα στα πέντε παιδιά! Ζούμε σε ένα ψέμα. Και διασφαλίζουμε τη βιολογική ποικιλότητα».

Ο Χάρι έπαιξε με το πλήκτρο της συχνότητας μήπως βρει πουθενά ανεκτή μουσική. Σταμάτησε σε μια εκτέλεση του «Desperado» από τον Τζόνι Κας σε μεγάλη ηλικία.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε δυνατά η πόρτα.

Ο Χάρι πήγε στην κρεβατοκάμαρα, φόρεσε το μπλουτζίν του, επέστρεψε στο χολ και άνοιξε.

«Είσαι ο Χάρι Χόλε;»

Ο άντρας που στεκόταν απέξω φορούσε σκούρα μπλε εργατική φόρμα και κοίταζε τον επιθεωρητή πίσω από ένα ζευγάρι μεγάλα χοντρά γυαλιά. Το βλέμμα του ήταν καθαρό και ευθύ σαν μικρού παιδιού.

Ο Χάρι κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

«Έχεις μύκητες;»

Ο άντρας έκανε την ερώτηση απόλυτα σοβαρός. Μια μακριά τούφα κάλυπτε τη φαλάκρα του από τη μια άκρη του μετώπου ως την άλλη. Κάτω από τη μασχάλη του κρατούσε ένα πλαστικό κλίπμπορντ με μια πυκνογραμμένη σελίδα.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΠΕΣΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΙΟΝΙ

Ένα αγοράκι ξυπνά και αναζητά τη μητέρα του. Όμως στο σπίτι δεν είναι κανείς και στον κήπο τους ανακαλύπτει έναν χιονάνθρωπο με το αγαπημένο φουλάρι της μητέρας του τυλιγμένο στον λαιμό του.

ΤΟΤΕ ΘΑ ΞΑΝΑΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ

Καθώς ο Χάρι Χόλε και η ομάδα του ξεκινούν την έρευνά τους, ανακαλύπτουν έναν ανησυχητικό αριθμό γυναικών που έχουν καθεί στη διάρκεια των τελευταίων χρόνων. Όταν διαπιστώνουν την εξαφάνιση και άλλης μιας γυναίκας, οι χειρότερες υποψίες του Χάρι Χόλε επιβεβαιώνονται: για πρώτη φορά στην καριέρα του θα πρέπει να αντιμετωπίσει έναν σίριαλ κίλερ που παίζει στην έδρα του.

28 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
NORWEGIAN BOOKSELLERS' PRIZE 2007
NORWEGIAN BOOK CLUB PRIZE 2007

Η αστυνομική λογοτεχνία στα καλύτερά της, με ολοκληρωμένους χαρακτήρες, δυσοίωνη ατμόσφαιρα και ένταση που ξεκινά από την πρώτη σελίδα και δεν χαλαρώνει παρά μόνο στην τελευταία.

The Times

ΤΙΜΗ: 8,80€

ISBN 978-618-03-0344-5

9 786180 303445

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80344